

קונטרס

חזיונות:

מיט הארץ

שיעורי חינוך

שיעור כ"א

שנת תשפ"ג

הערליכע חיזוק
פאר עלטערן, מלמדים
און מחנכים, צו קענען
מתנה זיין אונזערע
קינדער על דרך
ישראל סבא

מצבת ציון רבנו איש האלקים
אור העולם רבי נחמן מברסלב זי"ע
בעיר אומן יי"ץ

הבטיח שכל מי שיבוא אל ציונו הקדוש ויאמר שם את התיקון הכללי
יוציאו מהשאול החתית ועשה לו טובה נצחית

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְפָּרֵד

קוֹנְטֵרס

חִינוּךְ מִיט הָאָרֶץ

אָהֶרֶלִיכֶע שִׁיעוּר וואס

דער ראש ישיבה שליט"א

האט געגעבן פאר מחנכים, זונטאג פֿרשת דברים, שנת תשפ"ג לפרט קטן. אין שטעטל, קרית ברסלב – ליבערטייע"א פול מיט חיזוק און עצות פאר מלמדים, מחנכים און עלטערן.

דער קונטרס וועט אייך לערנען וואס איז וויכטיג אויסצולערנען פאר קינדער, און ווי אזוי זיך אפצוגעבן מיט קינדער מיט הארץ און געפיל, דאס זאל באגלייטן די קינדער אויף זייער גאנצע לעבן, זיי זאלן אויפואקסן מיט יראת שמים, מדות טובות און א ליבשאפט צום אייבערשטן און זיינע מצות.

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זייער תלמוד וואס האט אריינגעברענגט

זייערע הייליגע לימודים אין די גאנצע וועלט

כבוד קדושת מרן מוה"רא"ש זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, וכתובים, און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן חודש מרחשוון שנת תשפ"ד לפרט קטן

דורך חסידי ברסלב - עיר הקודש ירושלים תוכב"א

שיעורי חינוך, שנת תשפ"ג שיעור כ"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אינהאלט

- ג..... אריין לייגן אין די קינדער 'גוטע מידות'.....
- ה..... אויסקלערנען די קינדער וואס הייסט א מאמע
- ו..... דער קעכער האט געראטעוועט מיין לעבן!
- י..... איך פלעג אויך פארשפעטיגן טריפס!
- יב..... נישט מאכן א בעט אזוי ווי אין סדום!
- יג..... מען דארף אויך זיין שטרענג
- ט..... פארוואס פאלגן נישט מיינע קינדער?
- יז..... זיי נישט ווי א מאשין וואס לעשט זיך אויס
- יט..... דרך ארץ צווישן מענטשן

הינדק מיט הארץ

אריין לייגן אין די קינדער 'גוטע מידות'

עס איז פאר מיר א זכיה אז איך קען רעדן צו די מחנכים פון אונזער מוסד.

איך וויל מחזק זיין די מלמדים און לערערנס מען זאל אריין לייגן אין די קינדער 'גוטע מידות', זיי זאלן זיין סענסעטיוו (פארזיכטיג) צו א צווייטן, און נישט חוזק מאכן פון א צווייטן.

דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט אז יעדער מענטש טראכט אנדערש פונעם צווייטן און יעדער מענטש פירט זיך אנדערש פונעם צווייטן, דארף מען אויסלערנען די קינדער, זיי זאגן: "אויב איינער טראכט אנדערש פון דיר, אויב איינער רעדט אנדערש פון דיר, אויב איינער גייט אנגעטון אנדערש פון דיר, אויב איינער עסט אנדערש פון דיר, אדער אויב איינער שאקלט זיך אנדערש פון דיר, - קענסטו נישט לאכן פון יענעם, דו קענסט נישט שפעטן פון יענעם!"

דאס איז איינע פון די סימנים פון אַ איד, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (יבמות עט). אז די אידן האבן דריי סימנים: "רחמנים, ביישנין, וגומלי חסדים"; אַ איד שפּעט נישט פון אַ צווייטן.

בפּרט אז מיר שטייען יעצט אין די דריי וואכן וואס די בית המקדש איז חרוב געווארן וועגן די עבירה פון 'שנאת חנם' (יומא ט:), דארף מען אַוועק געבן אַסאך צייט אין חדר און אין שולע צו רעדן פון דעם אז מען דארף האבן גוטע מידות, מען קען נישט לאכן פון אַ צווייטן.

יעדער מענטש ווערט געבוירן מיט נישט אויסגעאַרבעטע בלוט, אזוי ווי עס שטייט (איוב יא, יב): "ועיר פרא אדם יולד", אַ מענטש ווערט געבוירן ווי אַן אייזל אַן שכל, ער דארף אַרבעטן אויסצואַרבעטן זיינע מידות, איז דאס די אַרבעט פון די מלמדים און לערערינס אויסצולערנען די קינדער צו האבן גוטע מידות, אויב מען זעט אַ קינד שפּעט אַפּ פון אַנדערע קינדער דארף מען אים פאַרהאַלטן: "פאַרוואס לאכסטו פון יענעם?" "פאַרוואס שפּעטסטו פון יענעם?" "דו ווילסט מען זאל לאכן פון דיר?!"

איך האב אַמאל געדאווענט אין אַ בית המדרש צוליב אַ שמחה, איך בין דארט געווען מיט מיינע קינדער, זיי זענען נאך געווען קליין, דארט ביי דעם טיש וואו איך האב געדאווענט איז געזעצן

אַ טאַטע מיט זיין זון וואס איז נישט געזונט, אַ דאון סינדראם לאַ עלינו, איר ווייסט דאך וואס טוט זיך אין בית המדרש ווען מען זעט אזא קינד, דער קינד מאכט זיך נאריש און די גאנצע בית המדרש לאכט - אויסער דער טאַטע וויינט. האב איך געזען ווי מיינע קינדער לאכן, האב איך זיי ארויס גערופן אינדרויסן פון בית המדרש און זיי ביידע גוט אנגעשריגן, איך האב זיי פארגעהאלטן: "דו לאכסט פון א צווייטער באשעפעניש? דו לאכסט פון א איד?! דו קענסט דאך אויך זיין אזוי, דו ווייסט דען וואס גייט זיין מיט דיר?!"

מלמדים און לערערנים קענען נישט סתם קומען אין חדר מיטן חשבון אז איך געב דעם שיעור און איך גיי ארויס פון כּתה', מען מוז זיין וואך און שטיין אויף דעם אז קינדער זאלן אכטונג געבן אויף א צווייטנס געפילן.

אויסלערנען די קינדער וואס הייסט א מאמע

איך וויל אייך מחזק זיין איר זאלט אנהאלטן מיט ענקער הייליגע ארבעט, איר זאלט אויסלערנען די קינדער גוטע מידות, און וואס הייסט אַ מאמע'.

דא אין קעמפ זענען דא אפאר משפחות וואס זענען געקומען אויף זומער אין אונזער קעמפ וואס

אַ גאַנץ יאר שיקן זיי די קינדער אין אַנדערע מוסדות, זאגט מיר אַ אינגערמאן די וואָד: "איך האב אריין געשיקט מיין קליין טאכטער'ל אין בית פיגא, און זי איז ממש געווארן אַ נייע מענטש, אַן אַנדערע טאכטער. אַ גאַנץ יאר איז זי נאר פארנומען מיט אירע פּרענדס (חבר'טעס), די מאמע איז ביי איר גארנישט, אַלעס איז פּרענדס, די פּרענד און די פּרענד און די פּרענד... זייט זי לערנט אין בית פיגא איז ביי איר געווארן אַ נייע דערהער, זי זאגט פאר די מאמע: 'מאמי בייג דיך נישט', 'מאמי איך וועל עס מאכן'."

איך וויל אַז איר זאָלט דאס אַריין לייגן אין די קינדער, זיי זאָלן וויסן אַז העלפֿן אַ מאמע איז זייער אַ גרויסע מצוה.

דער קעכער האט געראטעוועט מיין לעבן!

דער עיקר איז עס זאל זיין הארץ.

אַ אינגערמאן דערציילט מיר אַזאַ מעשׂה, מיינע עלטערן זעען אויס צו זיין זייער וואוילע עלטערן, אין בית המדרש קען קיינער נישט חלומ'ען אַז עפֿעס איז שלעכט מיט זיי, זיי וואוינען אין אַ שיינע גרויסע הויז מיט שיינע ביימער אַרום, ממש הערליך, למעשה זענען זיי נישט קיין געזונטע מענטשן, זיי הרג'ענען די קינדער! די מינדעסטע

זאך וואס א קינד שטערט זיי, קענען זיי אראפ
ווארפן דעם קינד אלע טרעפ! די מינדעסטע זאך
וואס א קינד טוט, באקומט ער שוין נישט קיין עסן
און קליידונג יענעם טאג!

ווען מיר זענען געווען קינדער האבן מיר אפילו
נישט געכאפט אז זיי זענען נישט געזונט, מיר
האבן געמיינט אז מיר זענען דער פראבלעם, מיר
זענען נישט גוט, ביז דער אייבערשטער האט
רחמנות געהאט אז די שכנים האבן צוגעזען וואס
גייט פאר ביי אונז אין שטוב, האבן זיי זיך אריין
געלייגט אונז צו העלפן, און די רעגירונג האט
אוועק גענומען אלע קינדער פון שטוב.

זאגט מיר דער אינגערמאן: איך האב איינעם צו
פארדאנקען פאר מיין לעבן; דער קעכער פון די
מוסד וואו איך האב געלערנט! פארוואס? ווייל אזוי
ווי מיר האבן נישט באקומען קיין עסן אינדערהיים,
איז אונזער שפייז געווען נאר פרישטאג און לאנטש
פון חדר, מער פון דעם האבן מיר נישט באקומען,
ווען מיר זענען אהיים געקומען פון חדר האבן
מיר געדארפט ווארטן ביז מארגן ביי פרישטאג צו
באקומען עסן. און איך האב זיך זייער געעקלט
פון "לויזע אייער", ביי מיר האט לויזע אייער
אויסגעקוקט ווי שליים... איך האב דאס נישט
געקענט עסן, איך האב יעדן טאג ארויס געקוקט
ווען עס וועט זיין "הארטע אייער".

איין טאג בין איך אָנגעקומען אין חדר, איך האב געוואוסט אז לויט דער מעניו (סדר) דארף היינט זיין "הארטע אייער" פאר פֿרישטאג, למעשה עפֿן איך אַן איי און איך זע אז עס איז לויז, איך עפֿן נאך אַן איי און עס איז אויך לויז. איך בין געווארן זייער גערעגט, איך האב נישט געהאט קיין כח צו טראכטן וואס איך טו, האב איך גענומען א לויזע איי, איך בין אריין אין קאך און פון כעס האב איך עס געווארפֿן אויפֿן קעכער אין פֿנים אריין!

איך האב גלייך געוואוסט אז איך בין נישט געווען גערעכט, איך האב געטון א זאך וואס מען טאר נישט טון, איך בין געווארן זייער פֿארווייטאגט, איך האב געטראכט 'מן הסתם גייט מען מיך ארויס ווארפֿן פון חדר, דער מנהל גייט אריין קומען און מיך אהיימשיקן, עס גייט אריבער א האלבע שעה, מען הייבט שוין אן צו לערנען און דער מנהל קלאפט אויפֿן טיר פון מיין כּתה, ער רופט זיך אן צו מיר: "קום אהער!" איך שטעל זיך אויף, איך האב גלייך פֿארשטאנען וואס ווארט מיך אפ, דער מנהל זאגט מיר: "דער קעכער רופט דיך אונטן!" איך גיי אראפ, און דער קעכער זאגט מיר: "זיי מיר מוחל! עס האט היינט געדארפֿט זיין הארטע אייער, נאר אזוי ווי איך בין אויפֿגעשטאנען אביסל שפּעט איז עס געבליבן לויז, איך האב דיר אפֿגעקאכט הארטע אייער, דא האסטו הארטע אייער, עס דאס

אויף מיט אַפּעטיט!" איך האב אויפגעגעסן די אייער
און צוריק אַרײַן אין כּתּה.

דער אינגערמאן זאגט מיר: "דער קעכער האט
מיר געראטעוועט מיין לעבן! ער איז געווען אַ
מענטש מיט שכל, מיט הארץ, ער האט פארשטאנען
אַז אַ קינד ווארפט נישט סתם אן איי אין פנים, ער
האט געוואוסט אז מן הסתם בין איך הונגעריג און
איך ווארט אויף מיין פרישטאג."

ווען איך טראכט פון די מעשה קומט מיר צו
וויינען, איך טראכט צו מיר, ווי טרעפט מען אַזעלכע
טייערע מענטשן זאלן אַרבעטן אין אַ מוסד, מענטשן
וואס טראכטן מיט הארץ!

עס מיינט נישט אז עס איז באַרעכטיגט צו זיין
אַ מחוצף, מען טאר דאס נישט טון, אבער ווער
זאגט אז דער קינד איז אַ מחוצף?! אַפּשׁר קוקט
ער אויס גוט נאר פון אינדרויסן, ער גייט אַנגעטון
מיט אַ שיינע העמדל, אבער אינעווייניג איז דאס
אַ צעבראכן קינד, אַ רחמנות'דיגע שפּעפּלע, וואס
האט באַכנישט געגעסן פון נעכטן מיטאג, ער איז
זייער הונגעריג, אַפּשׁר האט דער קינד עלטערן
וואס שטעלן זיך אינדרויסן אַוועק אַלס שיינע אידן,
אבער אינדערהיים הרגענען זיי די קינדער?

ווי נעמט מען אַזאַ הארץ?! אַ מלמד, אַ לערערין,
אַ קעכער, אַ לאַנטש רבי, אַ באַס רבי וואס זאל

טראכטן: 'דאס איז אַ קינד, דער קינד האט אַ
הארץ, דער קינד וויל נישט סתם זיין שלעכט,
אפשר באדערט אים עפעס!'

איך פלעג אויך פארשפּעטיגן טריפּס!

אַ תּלמידה פון בית פיגא מיידל קעמפּ האט
געזאגט פאר די מנהלת מיט ווייטאג: "איך האב אַ
פּראבלעם, איך בין אַ פּאַרשלעפּטע, איך קען נישט
זיין צייטליך, און יעצט אין קעמפּ ווען מען דאַרף
זיין נאכאַמאל אין צייט און נאכאַמאל אין צייט
ווער איך אזוי צעבראַכן זעענדיג אז איך קען נישט
זיין אין צייט, איך ווער יעדעס מאל נאכאַמאל
איבערצייגט אז איך בין נישט קיין נאַרמאַלע
מענטש צווישן מענטשן..."

לאמיר אַריין גיין אינעם קאפּ פון דאס קינד, און
לאמיר אַריין גיין אינעם קאפּ פון די קאונסלער
(די לערערין וואס פּאַרברענגט מיט די קינדער);
די קאונסלער טראכט: 'מען האט אַוועק געשטעלט
אַ סיסטעם אז אלע קינדער דאַרפן זיין אין צייט,
די תּלמידה וואס איז נישט גרייט אין צייט דאַרף
באַקומען אַ קנס', ווידער אז מען גייט אַריין אינעם
קאפּ פון דאס קינד איז די גאַנצע בילד אַנדערש,
מיט דעם וואס דו געבסט איר אַ קנס, לערנט זי
זיך נישט אויס צו זיין אין צייט, פּאַרקערט, דאס
ווייזט איר נאכאַמאל אז זי קען טאַקע נישט זיין

אין צייט! זי ווערט נאר מער צעבראכן, וויל זי דען נישט זיין אין צייט?! - זי וויל זיין אין צייט, זי קען פשוט נישט! זי האט נישט קיין אהנונג ווי אזוי מען איז אין צייט.

איך האב געהאט זייער א נאנטער חבר, א יתום, וואס אין אנהייב ווען איך בין מקורב געווארן צום הייליגן רבין, פלעג איך גיין צוזאמען מיט אים יעדן פארטאגס התבודדות, ווען איך בין געווארן א מלמד האט ער מיר געזאגט: "יזאליש איך בעט דיר ברחמים, זאלסט נישט הרגענען די קינדער וואס זענען אלץ פינף מינוט שפעט. די מלמדים שרייען אויף די קינדער: 'ווען עס וואלט געווען א טריפ (אויספלוג) וואלסטו אויך געווען שפעט?!' - זאלסט וויסן אז עס איז נישט אזוי, אלס קינד בין איך געווען א שפעט קומער, און איך פלעג אויך פארשפעטיגן טריפס! איך האב אלעס פארשפעטיגט."

איך וויל מיט דעם ארויס ברענגען פאר די מלמדים און לערערינס, אז א מוסד און א קעמפ מוז טאקע מאכן א סיסטעם און צייטן צו אלעס, אבער די מלמדים און לערערינס דארפן געדענקען אז די קינדער זענען נישט קיין מאשינען, קינדער זענען נישט קיין באקסעס, "דו ביסט שפעט - דא האסטו א קנס!"... מען מוז האבן הארץ, מען מוז טראכטן: 'אפשר קען נישט דאס קינד זיין צייטליך?'

ווען איד וואלט געווען דער קינד וואס קומט שפעט, וואלט מען מיך געדארפט קנס'ענען, ווייל איד קען זיין צייטליך, איד בין געווענליך צייטליך, און אויב איד קום נישט צייטליך איז דאס דער וועג ווי אזוי מען רעדט צו מיר, מען דארף מיר אנזאגן: "אויב דו גייסט זיין צייטליך קענסטו מיטקומען צום טריפ, און אויב נישט - נישט", דאס וועט מיך דערמאנען צו זיין צייטליך, אבער עס זענען דא קינדער וואס 'קענען נישט' זיין צייטליך, [איד ווייס נישט ווי אזוי דאס געשעט, און מען זוכט נישט דא קיינעם צו באשולדיגן], ביי די סארט קינדער דארף מען זיך פארמאכן די אויגן, און פרוּבירן אז די מוסד, די קעמפ, זאל יא קענען ארבעטן מיט זיי.

נישט מאכן א בעט אזוי ווי אין סדום!

חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין קט): דערצייילן אז אין סדום האט מען זיך געפירט, אויב איז געקומען א גאסט אין סדום האט מען אים מיט געוואלד ארויף געלייגט אויף א בעט, אויב איז ער געווען א הויכער מענטש האט מען אים ארויפגעלייגט אויף א קליינעם בעט, און די פיס וואס האבן זיך ארויס געשטעקט האבן די רשעים אפגעהאקט, אויב איז ער געווען א נידריגער האבן אים די סדומיים געלייגט אין א לאנגע בעט, מען האט אים אנגעכאפט ביי די הענט און פיס און מען

הָאֵט אַיִם אויסגעצויגן ביז ער איז אויסגעגאנגען פון יסורים.

מען קען נישט מאכן אַ בעט אזוי ווי עס איז געווען אין סדום! אַ מלמד און אַ לערערין דארף וויסן, מען שטעלט טאקע אויס אַ סדר היום, יעצט דאווענט מען און יעצט לערנט מען, אבער מען דארף האבן אַ אידיש הארץ, מען דארף פארשטיין אז עס איז דא קינדער וואס זענען אן אויסנאם, זיי פאסן נישט אריין אין דעם פארעם, מיט דעם קינד דארף מען זיך אומגיין אנדערש, ביי דער קינד וואס קומט אפאר מינוט שפעט, מאכט מען זיך ווי מען האט עס נישט געזען.

מען דארף אויך זיין שטרענג

מען רעדט נישט דא פון אַ קינד וואס וויל שטערן. אַ קינד וואס שטערט אַ כּתּה דארף מען געוואויר ווערן וואס שטערט אים וואס צוליב דעם פירט ער זיך אזוי אויף אין חדר, מען דארף אויך זיין שטרענג, און איך בין גרייט צו זיין דער שטרענגער.

פאריגע וואך האט מען מיר גערופן, איך האב גערעדט צו די קינדער אביסל שטרענג, איך האף אז עס איז געווארן בעסער, און איך בין גרייט מען זאל מיר נאכאמאל רופן צו זיין דער שטרענגער.

איך בין נישט דא יראש ישיבה' אז מען זאל מיך ליב האבן, מיר איז גוט אפילו קיינער וויל נישט האבן מיט מיר, אלע זאלן טראכטן ידער ראש ישיבה איז א שטרענגער, איך זוך נישט מען זאל מיר געבן אטענשאן (אויפמערקזאמקייט).

אסאך מאל זענען דא עלטערן וואס האבן מורא צו זאגן פאר א קינד "גיי אריין אין בעט", אפּשׂר וועט מיך דאס קינד נישט ליב האבן, אפּשׂר גיי איך נישט זיין א גוטע מאמע, ברוך השם אז איך דארף נישט קיין אטענשאן פון מיינע קינדער, איך האב גענוג אטענשאן פון מיך אליין, און איך טו מיט מיינע קינדער וואס איז ריכטיג צו טון. איך ווער נישט פרייליך אויב מיינע קינדער זאגן מיר: "וואו, טאטי ביסט א גוטער טאטע!" - איך געב זיי די אטענשאן, איך זאג זיי: "ביסט א גוט קינד!"

די זעלבע זאך דארף זיין מיט מלמדים און לערערנס, מען דארף זיין זייער שטארק ביי זיך און וויסן אז מען טוט ריכטיג, מען קען נישט ווארטן אויף אטענשאן, דאס קינד זאל זאגן אז איך בין א גוטער, מען דארף זוכן צו געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער, אפּשׂר האבן נישט די קינדער עלטערן וואס געבן זיי גוטע ווערטער.

על כל פנים, איך בין גרייט צו קומען העלפן ווען מען דארף זיין שטרענג, אבער פון אייך בעט איך עס זאל זיין הארץ, הארץ, הארץ, הארץ.

פארוואס פאלגן נישט מיינע קינדער?

טראכטס מיט הארץ א לימוד זכות אויף יעדן קינד: אפֿשר איז דאס קינד נישט שולדיג אויף זיין אויפֿפירונג, אפֿשר האט ער נישט קיין טאטע מאמע, אפֿשר שטעלן זיי זיך אַוועק ווי זיי טוען חסד פאר אנדערע אבער מיט די קינדער טוען זיי גארנישט, אפֿשר האט דאס קינד נאך קיינמאל נישט געהערט קיין 'ניין' אינדערהיים, אפֿשר האט ער נאך קיינמאל נישט געהערט אזא זאך אז "מען רעדט נישט ווען א מאמע רעדט", אפֿשר האט ער נאך קיינמאל נישט געהערט אז עס איז דא אזא זאך ווי 'דרך ארץ'.

א אינגערמאן דערציילט מיר היינט אינדערפרי אז א משפּחה איז איינגעשטאנען ביי אים אויף שבת, און יענער האט אים געפרעגט: "ווי אזוי קען זיין אז דיינע קינדער פאלגן און מיינע קינדער פאלגן נישט?!" - דער ענטפער איז, עס האט נישט מיט די קינדער, עס האט מיט די עלטערן.

עס איז דא קינדער וואס האבן נאך קיינמאל נישט געהערט אינדערהיים די ווערטער: "מען מוז פאלגן!" דער קינד וואוינט נעבעך אין א דזשונגל, אין גאס. דער מלמד און לערערין דארפן מחנך זיין דעם קינד אז מען דארף פאלגן, מען דארף אים זאגן נאכאמאל און נאכאמאל אז מען דארף פאלגן.

עס האט זיך געלוינט די דריי טויזנט דאלער!

איך האף אז איר ווייסט ענקער זכיה און זכות
אז עטץ טוטס מיט נשמות ישראל.

עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פון דעם, עס
איז נישטא קיין גרעסערע זאך פון לערנען מיט
אידישע קינדער, און געבן א גוט ווארט, א גלעט,
א שמייכל פאר א קינד.

ווען איך קום אין בית המדרש קומען אלע
קינדער ארום מיר, אלע שטרעקן אויס זייערע קעפ
און ווארטן איך זאל זיי געבן א גוט ווארט, דאס
קינד ווערט נישט זאט ביז איך שמועס נישט מיט
אים.

א קינד ווארט איינער זאל קוקן אויף אים, איינער
זאל אים פֿרעגן: "אה! וואס מאכסטו?" "וואס הערט
זיך?" "ווי אזוי איז געווען דיין שבת?" "האסט ליב
חדר?" נאכדעם גייט ער גלייך צוריק שפילן.

ביי מיידלעך איז עס נאך גרינגער, מען קען זיי
זאגן: "ביסט אזוי שיין אנגעטון", "ביסט אזוי איידל".

א טאטע וואס האט יעצט אריין געשיקט א קינד
אין מיידל קעמפ, אן עלטערע מיידל פון זעכצן
זיבעצן יאר, זאגט מיר: "מיין טאכטער רופט מיר
אן אז מען האט איר געזאגט אז זי זעט אויס זייער
איידל", דער טאטע זאגט מיר: "עס האט זיך מיר
שוין געלוינט די דריי טויזנט דאלער פאר קעמפ,

מיין טאכטער איז געווארן אזוי פרייליך פון דעם!
 - וואס האט מען איר שוין געזאגט? אז זי זעט
 אויס זייער גוט, איידל און וואיל, און דאס טוישט
 ממש א מענטש.

מען דארף געבן גוטע ווערטער פאר קינדער.
 איך בעט אייך זייער, איך וויל נישט אז די מוסד
 זאל זיך פירן סיסטעמאטיש, אן הארץ.

די נישט ווי א מאשין וואס לעשט זיך אויס

עס איז דא א נארישע זאך צווישן מלמדים און
 לערערנס אז מען רעדט נישט צו קינדער אינדרויסן
 פון חדר; ווען איך ארבעט מיט דעם קינד רעדט
 איך צו אים, אבער ווען איך טרעף אים אין בית
 המדרש, ביי א שמחה, אין א געשעפט - קען איך
 אים נישט. דאס איז זייער עקלדיג!

אז מען טרעפט א קינד אינדרויסן פון כּתה דארף
 מען אויך רעדן צו אים, זאג אים: "גוט שבת",
 "וואס מאכסטו?!" ער איז דאך דיין קינד!

א מלמד, א לערערין, איז נישט ווי א מאשין
 וואס ארבעט די האלבע שעה און נאכדעם לעשט
 זיך עס אויס.

להבדיל ביי די נישט אידן גייט עס אזוי; די
 וואס ארבעטן ביי די גוי'אישע חברה הצלה, האט

זיך יעדער ארבעטער זיינע שעות וואס אויב קומט אריין א רוף אין די צייט דארף ער קומען ראטעווען דעם מענטש'ןס לעבן, קען מען זען אז ווען עס גייט אריבער זיינע שעות איז אלעס געענדיגט, זאל אריין קומען א רוף אז דא אויף דער גאס האט איינער געכאפט א הארץ אטאקע, וועלן זיי בלייבן זיצן אין זייער טראק ווייטער שפילן מיט זייערע טעלעפאן'ס, ווייל "יעצט איז שוין נאך מיין צייט", איי דו קענסט דאך לויפן ראטעווען א מענטש'ןס לעבן?! - "ניין! יעצט איז נישט מיין צייט, איך וועל זיך נישט אראפ בייגן יענעם העלפן!"

דאס איז ביי די אומות העולם, אבער ביי אידישע קינדער איז נישט אזוי, דער מלמד און לערערין זענען אזוי ווי א מאמע פאר די קינדער, ווען דו טרעפסט א קינד אינדרויסן פון כּתּה, געב אים א שמייכל, געב אים א גלעט.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל אריין לייגן אביסל הארץ אין די קינדער, אזוי ווי דער קעכער וואס איז געגאנגען און אפגעקאכט צוויי אייער פאר דעם קינד וואס האט אים געווארפן א לויזע איי אין פנים, דער אינגערמאן זאגט מיר: "דער קעכער האט געראטעוועט מיין לעבן! ווען איך האב געווארפן דעם איי אויפ'ן קעכער, האב איך נישט געמיינט קיין שלעכטס, איך בין פשוט געווען הונגעריג, און עס וואלט זיך מיר געקומען

מען זאל מיך ארויס ווארפן פון חדר, נאכדעם וואלט
 איך שוין געווען גערעכט אפצושניידן מיינע פיאות
 ווייל 'מען האט מיך ארויס געווארפן פון חדר...'
 אבער דער קעכער האט געטראכט פון מיר מיט
 הארץ, ער האט געטראכט 'אפשר איז דאס קינד
 הונגער, אפשר האט נישט דאס קינד קיין עסן
 אינדערהיים!'"

דרך ארץ צווישן מענטשן

אויסער וואס מען לערנט און דאווענט מיט די
 קינדער, דארף מען אויך אויסלערנען די קינדער זיך
 אויפצופירן מענטשליך, ווייל עס זענען דא קינדער
 וואס זייערע עלטערן זענען זיי נישט געהעריג
 מחנך, די מאמע איז פארנומען מיט איינקויפן, מיט
 קוקן קליפס און מיט איך ווייס נישט וואס... זי
 שטייט נישט אויף אירע קינדער, זי רעדט נישט צו
 אירע קינדער, זי לערנט נישט אויס אירע קינדער
 די ריכטיגע וועג ווי אזוי מען דארף זיך אויפפירן
 ווען מען איז צווישן אנדערע מענטשן, דארף
 דער מלמד און לערערין זיין אזוי ווי די מאמע
 אויסצולערנען די אלע זאכן.

מלמדים און לערערנים דארפן זיך פרייען און
 פילן גוט אז מען לערנט אויס די זאכן, ווייל
 דאס איז זייער א וויכטיגע זאך, מיט דעם העלפט
 מען די קינדער זיי זאלן קענען חתונה האבן און

לעבן מיט א ווייב, זי זאל זיך נישט פארעקלען פון אים.

א אינגערמאן זאגט מיר: "ביי מיינע עלטערן עסט מען אזוי שיין, מען עסט מיט עסצייג, איידל; איך האב חתונה געהאט און מיין ווייב עסט מיט די הענט און פיס... איך פיל ממש ווי איך ווער פארעקלט פון מיין ווייב, איך קען נישט אזוי לעבן, איך וויל קוקן גוט אויף איר אבער איך ווער פארעקלט פון איר", האב איך אים געזאגט: "זאג איר עס", זאגט ער מיר: "איך האב איר שוין געזאגט און זי ווערט באליידיגט ווען איך זאג איר עס", זאג איך אים: "עס איז גארנישט, זאג איר נאכאמאל שיינערהייט: איך בעט דיר, אפֿשר קענסטו עסן מיט עסצייג, אפֿשר קענסטו עסן איידל".

דערפאר, ווען מען זעצט אוועק קינדער אין לאנטש רום ביי פרישטאג און מיטאג, דארף מען דאס אויסלערנען. מען מוז נישט באמערקן פארן קינד בשעת מעשה, אבער מען דארף זיך אומקוקן פאר וועמען מען דארף דאס זאגן און שפעטער רופט מען אים אין א זייט און מען זאגט אים: "איך וועל דיר אויסלערנען א שיינע זאך אין לעבן", און מען לערנט אים אויס: "זעץ זיך אראפ", "זיץ נישט אויף דיין פיס", "זיץ גראד מיט ביידע פיס אונטערן טיש", "עס מיט א לעפל", "פארעקל נישט א צווייטן", "מאך צו דיין מויל ווען דו עסט".

איך טו דאס אויך אין ישיבה מיט די בחורים,
ווען איך זע בחורים אין ישיבה עסן שטייענדיג
וכדומה, זאג איך זיי: "עס נארמאל!"

אויך ביי מיר אינדערהיים ווען איך זע א קינד
זעצט זיך גישט אראפ גראד ביים עסן, זאג איך
אים: "זעץ זיך אראפ, לייג אראפ דינע פיס!" און
איך בין אים מסביר: "ווען דו שפילסט זיך אדער
דו ליינסט א בוך, קענסטו זיצן ווי אזוי דו ווילסט,
קענסט אפילו זיצן מיט די פיס אויפ'ן בענקל...
אבער ווען מען עסט דארף מען זיצן מיט ביידע פיס
אונטער'ן טיש!"

די מלמדים און לערערינס קענען דאס אריין
לייגן אין די קינדער מיט א זיסקייט און געשמאק,
און ווי אזוי מען לערנט זיי אויס אלס קינד - אזוי
וועלן זיי בלייבן.

נאך א זאך וואס מען דארף אויסלערנען; אויב
א קינד קומט אין כּתּה און זיין מויל שמעקט פון
קנאבל און קיינער וויל גישט שטיין נעבן אים,
דארף מען אים אויסלערנען אז מען קען גישט עסן
קיין קנאבל אויב מען דריידט זיך צווישן מענטשן,
עס קען זיין אז קיינער האט אים גישט מחנה
געווען אויף דעם.

מיין טאטע שליט"א האט מיר דאס אויסגעלערנט
ווען איך בין געווען א קינד. איך געדענק נאך אז

דאס איז מיר געווען א שווערע זאך צו הערן, ווייל
 איך בין געווען צוגעוואוינט צו מאכן א טאוסט
 (פּענעץ) און עס אַנשמיִרן מיט קנאַבל און פּוטער,
 דאס איז מיר געווען זייער געשמאַק, אָבער מיין
 טאַטע האט מיר געזאָגט: "עס נישט קיין צוויבל
 און קנאַבל! - די צוויי זאכן עס נישט, ווייל דו
 ביסט אויסגעמישט צווישן מענטשן און עס וועט
 גיין פון דיר א גערוך, אויב דו וועסט וואוינען אין
 מדבר וועסטו קענען עסן וויפיל צוויבל און קנאַבל
 דו ווילסט..."

איך געדענק ווען איך בין געווען א מלמד אין
 א מוסד האט מען פרייטאג ביי פּרישטאג געמאַכט
 פאר די קינדער טאַמעטע דיפ פון אַלע טאַמעטעס
 וואס זענען איבער געבליבן במשך די גאַנצע וואך,
 אזוי האט די מוסד זיך געשפּאַרט געלט. איך בין
 אריינגעקומען אין פּתה און איך האב נאך אַזאַנס
 נישט געהאַט, די גאַנצע פּתה שמעקט פון קנאַבל...
 [ווען מען עסט טאַמעטע דיפ אינמיטן א סעודה
 בלייבט נישט קיין גערוך אין מויל, ווייל מען עסט
 נאכדעם פיש, זופ, פלייש, וואס שווענקט אראפ
 דעם גערוך, אָבער אז מען עסט נאר ברויט מיט
 טאַמעטע דיפ בלייבט א שטאַרקע גערוך אין מויל],
 בין איך געגאַנגען צום קעכער און געבעטן ער זאל
 עס מער נישט מאכן, מען קען נישט זיצן מיט
 מענטשן ווען עס גייט א שלעכטע גערוך פון מויל.

אין דעם פאל שיק איך אַהיים בַּחורים פון ישיבה. אויב אַ בַּחור קומט צו נאַנט צו מיר, ער פֿרעגט מיר אַ שאלה און איך שפיר אז עס גייט אַ שלעכטע גערוד פון זיין מויל, פֿרעג איך אים: "דו האסט היינט געפּוּצט דיינע ציינער?" זאגט ער: "ניין", זאג איך אים: "אַנטשולדיגט, גיי אַהיים, פּוּץ דיינע ציינער און קום צוריק". אין שטעטל קען מען נישט אַהיים שיקן בַּחורים, ווייל דער חדר איז ווייט פון זייער היים, אָבער מען דאַרף דאס אויסלערנען.

ביי יונגערע קינדער איז דא נאך זאכן וואס קען נערוועז מאכן אנדערע, צום ביישפּיל זיך קראצן די נאז און נאכדעם אפּלעקן די פינגער, אדער זענען דא קינדער וואס בייגן זיך אריין זייער נאנט צו א צווייטן, ער עסט אריין אין יענעמיס אויער, ער קייט און שפייט אויף יענעם, אויב מען זעט אין כּתה א קינד טוט דאס, דאַרף מען אים אויסלערנען עס נישט צו טון.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן אסאך הצלחה, אמן.

בְּיַד עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיֵּית נַפְשֵׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתֵנוּ עַל לְבוֹ כְּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתֵנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימֵנוּ מִצּוּף עֲרֻבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עֵצוֹ יְתַבְרַךְ, וְהַחֲדִיר בְּרַבּוּת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּקֶת בּוֹ יְתַבְרַךְ, וְקָרַב אֵלָיו נִשְׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשׁוּכֹלוֹת - שֶׁהַכֹּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו יְתַבְרַךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מֵיוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כֹּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הַשִּׁיב מֵעוֹן וְקָרַב אֵלָיו יְתַבְרַךְ, הַעֲמִיד תִּלְמִידִים רַבִּים, יֵרָאִי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפְרֵי 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקְּדוּשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקַבֵּץ וְלִקְטַת סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"ן מְבַרְסֵל, וְתִלְמִידוֹ הַקְּדוּשׁ מוֹהֵר"ן תְּ - זְכוּתָם יָגוּ עֲלֵינוּ. וְהַפִּיעַם בְּכָל קִצְוֵי תְּבֵל, וּבִפְרִטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהַחַיִּי אֵלָפִים וְרַבּוּת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחֻקּוֹ אוֹתָם לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֵאשִׁנוּ, נִגְוֵה תִפְאֶרְתֵנוּ, הַמְּלֹאָה הַנּוֹצֵב עַל רֵאשׁ הָרֶךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר

לְפָנֵי הַמַּחְנֶה, מוֹרָה הָרֶךְ וּמְשׁוּבָב נְתִיבוֹת

מוֹרְנוּ וּמְאוּרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקְלֵה"ה

בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאֵי וּבַעַל הַ'מְּנַחֵת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְּלוֹנוּ בְּצַל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֶדֶן

י"ז שְׁבַט תשע"ה

תְּהֵא נִשְׁמַתוֹ הַקְּדוּשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לימות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות

לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי

ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס

לזכות
יקותיאל יהודה
אפפּעל

וזוגתו
גיטל

וילדיהם
חנה, אליעזר שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בכני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו לרוות
רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

מצבת ציון הקדושה
 ב"ק מרכז מוהרנ"א"ש ז"צ
 בכנסת עיר ברסלב

כל
 זמן
 שאלו
 האנשים
 האלה
 יצאו
 מלמנו
 ובעצמם
 יבנו
 את
 בית
 הלורד
 ואלו
 האנשים
 יבנו
 את
 בית
 האלילים
 ואנחנו
 יבנו
 את
 בית
 האלילים
 ואלו
 האנשים
 יבנו
 את
 בית
 האלילים
 ואנחנו
 יבנו
 את
 בית
 האלילים
 ואלו
 האנשים
 יבנו
 את
 בית
 האלילים
 ואנחנו
 יבנו
 את
 בית
 האלילים

הבטחת מוהרנ"א"ש
 "אני מבטיח שכל בחור חוק, וכל בחורה חוקה, שיבואו כאן לקבור, והגמיר את כל ספר התהלים מהתחלה עד גמורה לכותב, אזי אשתדל בכל מה שחלקי אוכל שיביאו את זיווגם, וזה הבטחת חזקה ממני"

מוהרנ"א"ש ז"צ
 המנוח משה יעקב רבינו ז"ל
 ז"ל וקבורה בקברו
 ביום שבת ט"ו שבט תשס"ח
 ז"ל וקבורה בקברו
 ביום שבת ט"ו שבט תשס"ח
 ז"ל וקבורה בקברו
 ביום שבת ט"ו שבט תשס"ח

הבטחה
 ז"ל וקבורה בקברו
 ביום שבת ט"ו שבט תשס"ח
 ז"ל וקבורה בקברו
 ביום שבת ט"ו שבט תשס"ח
 ז"ל וקבורה בקברו
 ביום שבת ט"ו שבט תשס"ח

“אסאך מאל זענען דא עלטערן וואס האבן מורא צו זאגן פאר א קינד “גיי אריין אין בעט”, אפֿשר וועט מיך דאס קינד נישט ליב האבן, אפֿשר גיי איך נישט זיין א גוטע מאמע, ברוך השם אז איך דארף נישט קיין אטענשאן פון מיינע קינדער, איך האב גענוג אטענשאן פון מיך אליין, און איך טו מיט מיינע קינדער וואס איז ריכטיג צו טון”.

“א אינגערמאן דערציילט מיר היינט אינדערפרי אז א משפחה איז איינגעשטאנען ביי אים אויף שבת, און זענער האט אים געפרעגט: “ווי אזוי קען זיין אז דייןע קינדער פאלגן און מיינע קינדער פאלגן נישט?!” - דער ענטפער איז, עס האט נישט מיט די קינדער, עס האט מיט די עלטערן”.

“ווען איך קום אין בית המדרש קומען אלע קינדער ארום מיר, אלע שטרעקן אויס זייערע קעפ און ווארטן איך זאל זיי געבן א גוט ווארט, דאס קינד ווערט נישט זאט ביז איך שמועס נישט מיט אים”.

